

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 17.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790508768/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

sige raa og udannede Manerer, kun lidet stemmer overeens med hendes Ideer om Velanstændighed. Og da jeg saaledes hiin Aften tog Anledning af en ny Comedie, hvorom Talen dreiede sig, til med megen Følelse at ivre imod den gjennem den nyere franske Literatur indstrømmende Umoralitet, afbrød han mig paa eensgang med det Spørgsmaal, om jeg gav Timer i Skolerne i Religion. Jeg svarede benægtende.

Jeg troede det, bemærkede han, og jeg tænkte, at De nu øvede Dem til imorgen.

Jeg blev indigneret, Fruen ogsaa, men Emilie lo; og inden jeg fik samlet mine Tanker, for med et værdigt Svar at tilbagevise denne uanstændige Afbrydelse, var han og Emilie dybt inde i en lattermild Samtale, som endte med, at de begge fløi hen til Pianoet, og det uden at sige Velbekomme, hvad der dog er Skik og Brug, naar man reiser sig fra Bordet; og ikke at tale om det upassende i at reise sig, førend alle have afspist, jeg for min Part var idetmindste langt derfra. Jeg ytrede min Misfornøielse for Fruen, som beroligede mig med det Løfte, at hun vilde foreholde Emilie det Urigtige i hendes Opførsel; og da jeg kom den næste Dag, fandt jeg hende ogsaa meget alvorlig og meget opmærksom. Jeg arbejdede nu ufortrødent fremad, og endelig gav Hændelsen mig en for min Stolthed som Pædagog og for mit Hjerte lige behagelig Forvisning om, at mit Arbejde ikke var spildt. Fru Linds Mand, Justitsraaden, kom nemlig en Aftenstund og fortalte en skandaløs Scene, som var fremkaldt ved deres Huusjomfrues slette Opførsel. Denne, som kun havde været i fjorten Dage i deres Huus, og paa hvem de i den Tid Intet havde at klage, havde den foregaaende Aften behaget at blive ude til Klokken to om Natten, da hun endelig, ledsaget af en Cavalleer, fordristede sig til at ringe paa deres Port. Justitsraaden, der iforveien var bleven enig med sin Kone i, at de ikke vilde lukke hende ind, stod op og aabnede Vinduet, for at sige hende, at hun den næste Dag kunde hente sit Tøj og sin Afsked. Men her blev han af hendes Galan torteret paa den skammeligste Maade med Grovheder, Uqvemsord og frivole Talemaader, hvilke han naturligviis ikke kunde gjentage i sin Heelhed for Damerne, men hvoraf han dog gav nogle Prøver, og hvortil Huusjomfruen havde hørt med stort Behag, ja muligt endog soufleret sin Cavaleer; thi af enkelte Udfald kunde han skjønde, at denne kjendte noget til hans huuslige Forhold. Vi bevidnede naturligviis Justitsraaden vor Medfø-

lelse og vor Indignation over en saa skamløs Opførsel, og til min Glæde og Stolthed hørte jeg Emilie sige, medens Rødmen farvede hendes Kinder, at det var i høi Grad uværdigt, og at hun aldrig havde troet Sligt om Pigen, der saae saa god og skikkelig ud. Nu følte jeg mig sikker i min Sag, og besluttede blot at oppebie min Faders nær forestaaende Ankomst til Byen, for med hans Samtykke at optræde i Huset som Frier, idet jeg nu var vis paa som Forlovet at kunne fuldende mit Værk. Imidlertid kunde jeg ikke dølge for mig selv, at det ikke vilde bedrøve mig, om min Faders Ankomst blev opsat, jeg ønskede hemmeligt, at Tiden vilde bringe nogle Hindringer, som jeg først skulde bortrydde, inden jeg naaede mit Hjertes Maal; thi en kraftig Aand glædes og styrkes i sin Virksomhed ved Hindringer. Og paa en forunderlig Maade blev dette hemmelige Ønske opfyldt.